

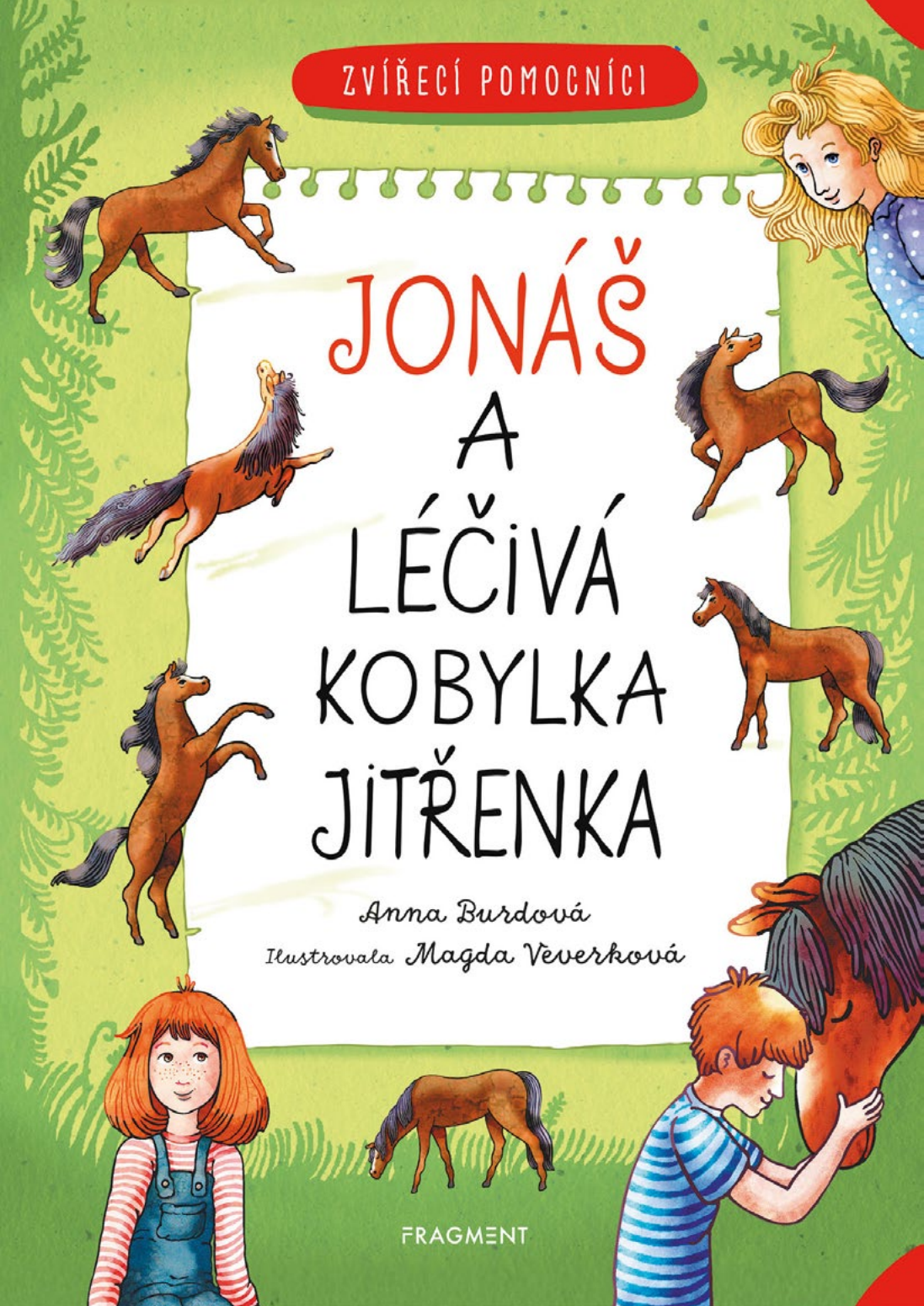
ZVÍŘECÍ POMOCNÍCI

JONÁŠ A LÉČIVÁ KOBYLKA JITŘENKA

Anna Burdová

Ilustrovala Magda Veverková

FRAGMENT

Zvířecí pomocníci – Jonáš a léčivý koník Jitřenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Anna Burdová

Zvířecí pomocníci – Jonáš a léčivý koník Jitřenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

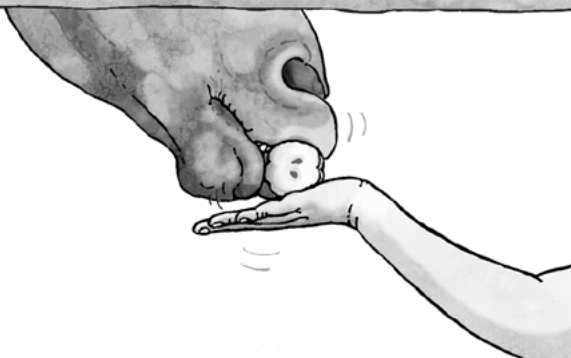
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZVÍŘECÍ POMOCNÍCI

JONÁŠ
A
LÉČIVÁ
KOBYLKA
JITŘENKA

ZVÍŘECÍ POMOCNÍCI

JONÁŠ
A
LÉČIVÁ
KOBYLKA
JITŘENKA

Anna Burdová

Ilustrovala Magda Veverková

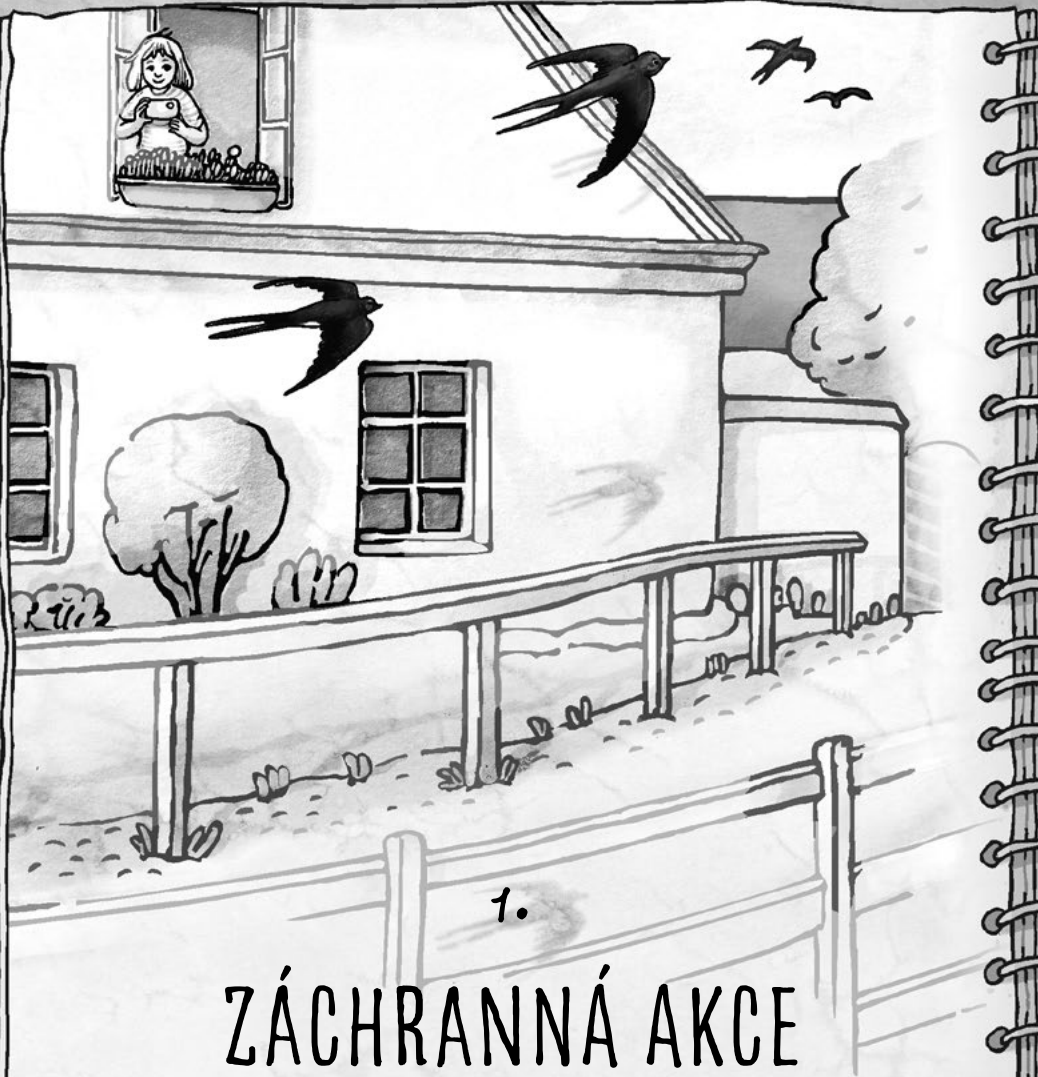
FRAGMENT

Text © Anna Burdová, 2025
Illustrations © Magda Veverková Hrnčířová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7542-6
ISBN e-knihy 978-80-253-7548-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Všem čtenářkám a čtenářům, kteří po přečtení první knížky
Zvířecí pomocníci – Klárka a vodící pes Daisy
chtěli něco o koních.*

*A taky svým blízkým, přátelům a dobrým andělům,
díky nimž je nám s Dixinkou hezky na světě.*

1.

ZÁCHRANNÁ AKCE

V malé koňské ohradě to dneska vypadá spíš jako na dětském hřišti. Uprostřed leží smotaná modrá plachta, kus od ní červený dětský kyblíček, v jednom rohu je velký žlutý míč, ve druhém růžové paraple s obrázkem Minnie. Amálka se na to dívá z výšky svého podkrovního pokoje a je zvědavá, co se bude dít.

„Myslela jsem, že mi budeš asistovat tady dole,“ zavolá mamka, která k ohradě právě přivádí nejmladšího člena jejich tříčlenného koňského stáda, černobílého valáška Cedrika.

„Odsud je lepší výhled,“ vysvětlí Ami a zvedne ruku s mobilem.

„Super, budeme mít parádní fotky a video na internet,“ usměje se mamka. Vejde s Cedrikem do ohrady. Začne výcvik. Zdena, Amálčina mamka, nejprve nechá Cedrika, aby se rozhlédl po ohradě a seznámil se tak s předměty, které tu leží. Koně jsou plachá zvířata, a když se v jejich blízkosti nachází něco neznámého, chovají se velmi obezřetně. Cedrik už barevné předměty, které Zdena rozmístila v ohradě, zná. Několikrát už s nimi trénovali a koník si ověřil, že nejsou nebezpečné. Takhle pohromadě je ale zatím neviděl. Naštěstí vypadá klidně, žádný z předmětů ho neznepokojuje. Věří Zdeně, která k němu konejšivě promlouvá.

Amálka na mobilu udělá několik fotek a pak zapne nahrávání videa. Na displeji sleduje, jak mamka pomalu vodí Cedrika po ohradě a bere do ruky jednotlivé předměty. Sebere červený kyblík a kus před Cedrikem na něj Źuká plastovou lopatkou. Cedrik se

na ni nevzrušeně dívá. Popojdou dál. Mamka za cíp uchopí modrou plachtu a několikrát s ní zašustí. Ani to Cedrikovi nevadí. Klidně stojí, i když pod něj zakutálí velký míč.

„Mami, telefon!“ K ohradě přibíhá Amálčina starší sestra Madla s mobilem v ruce.

„Schválně jsem ho nechala v sedlovně, aby mě nikdo nerušil,“ povzdechne si Zdena.

„Volá teta Lída, je to prý hodně důležitý,“ krčí rameny Madla.

Zdena si přiloží telefon k uchu. Pozdraví tetu Lídu a potom dlouho mlčí a jen poslouchá. Výraz v obličeji se jí přitom několikrát změnil od našťavaného přes udivený až po smutný. Madla, která stojí kousek od ní a slyší, co teta Lída povídá, utrousí několik nadávek.

„Co je? Co se děje, Madlo?“ volá Ami na sestru z okna. Taky ji to zajímá. Madla ale směrem k ní jen mávne rukou na znamení, aby počkala, až mamka skončí hovor.

Ami to nevydrží a pospíchá dolů. Pod schodištěm se srazí s tátou, který právě táhne tašky plné nákupu. Nese je do penzionu, kde z nich bude vařit své vyhlášené pochoutky pro ubytované hosty.

„Panenko skákavá, kam letíš?“ rozzlobí se na oko na Ami. „Neslíbilas mi náhodou pomoci v kuchyni?“

„Za chvíli tam za tebou přijdu, ale teď nemám čas,“ odpoví v běhu Amálka.

Když přibíhá k ohradě, mamka právě končí hovor slovy: „Dobře, tak já zapráhnu vlek a hned vyrazím. Pošli mi esemeskou adresu, ať si to místo můžu zadat do navigace.“

„Mami, co je, co se děje?“ vyzvídá Ami na viditelně rozrušené Zdeně.

„Teta Lída našla týranou kobytku a chce, abych pro ni zajela. Madlo, hodilo by se mi, kdybys jela se mnou.“

Magda si prsty prohrábne dlouhé světlé vlasy, které jí vítr vhání do obličeje. „Byly jsme s holkama domluvené, že se sejdeme a budeme se učit na maturitu...“

Amálku hned napadne, jestli se Madla na učení jen nevymlouvá. Určitě chtěla jít za tím svým Patrikem! Ségřinu utajovanou lásku nedávno odhalily s kamarádkou Sofi. Madla je prosila, ať to nikomu neříkají – to by doma bylo řečí, že před maturitou a přijímačkami na vysokou nemá myslet na kluky.

„Pojedu místo Madly!“ hlásí se okamžitě Amálka o místo náhradnice v záchranném týmu.

„Ty bys tam byla platná, střízlíku,“ dloubne ji Madla se smíchem do žeber. „Já pojedu, mami, jen musím dát holkám vědět, ať se mnou nepočítají a sejdou se jinde.“

Ami je na ségru pořádně našťavaná. Jak to s ní mluví? Dřív s ní takhle nejednala, až poslední dobou. Ona si snad myslí, že když bude letos maturovat a půjde na vysokou školu, že už je hrozně dospělá a může s ní jednat jako s malou holkou. Nejradši by jí to hned na místě vytmavila, ale mamka ji poprosí, aby odvedla Cedrika do velké ohrady k ostatním koním.

„A můžu jet taky, mami?“ zkusí ještě Ami udělat psí oči.

Zdena zapochybuje. „Já nevím, Amálko... Kdo ví, co nás tam čeká.“

Ami tuší, v čem by mohl být problém, a tak hned naslibuje, že se nebude do ničeho plést, bude úplně zticha a klidně bude sedět v autě, dokud jí neřeknou, s čím má pomoci.

„Tak ji vezmi,“ kývne Madla na mamku. „Aspoň uvidí, že práce kolem zvířat není jen to hezký jako u nás na farmě.“

Tím si to Madla u Amálky zase trochu napraví. To ale ještě Ami netuší, jak velkou má sestra pravdu.

Cesta Ami připadá nekonečná. Když se ale podívá na hodinky, zjistí, že je to teprve dvacet minut, co s mamkou a Madlou vyjely ze vrat jejich farmy. Projíždějí táhlými zatáčkami horských silnic. Mamka nemůže jet moc rychle, protože za autem táhnou přívěs pro koně.

„Já jenom doufám, že tu kobytku dostaneme do přívěsu,“ uvažuje mamka nahlas.

„Jestli není na převážení zvyklá, tak se asi bude bát,“ řekne přesvědčeně Madla.

Mamka si povzdechne. „Je prý už několik měsíců zavřená v ohradě deset krát deset metrů a celý týden nevidí živáčka. Myslím si, že budeme řešit víc problémů než jen přepravník.“

Ami sedí na zadním sedadle jako pěna. Žaludek se jí svírá úzkostí. Nahlas by to nepřiznala, ale bojí se toho, co je čeká. Představuje si, jak přijíždějí k osamělé ohradě, ve které se vzpíná divoká kobyla. Kope kolem sebe a nechce je k sobě pustit. Po celém těle má šrámy od bičování. Podobně vypadal hřebec ve filmu, na který se Ami nedávno dívala s Madlou. Byl to divoký hřebec, kterého chtěl jeden zlý muž zkrotit, jenže kůň se mu nechtěl podvolit ani pod ranami bičem. Ami film nedokoukala, chtělo se jí u něj brečet. Nesnášela, když někdo ubližoval zvířatům.

Navigace mamce hlásí, aby odbočila ze silnice na polní cestu. „Už je to tady,“ zašeptá Amálka spíš pro sebe a je přesvědčená, že míří k opuštěné ohradě s divokou klisnou.

Auto i přívěs se nebezpečně kymácejí na cestě plné velkých kamenů. Mamka jede krokem a stejně to s nimi v autě hází skoro jako s oblečením v bubnu pračky.

Mamka sešlápne brzdu. „Proboha, jak přes tohle pojedeme zpátky s koněm v přívěsu?!” rozčílí se. Mamka se většinou nerozčiluje a Ami je na ni hrdá, protože si vždycky ví rady a každý problém vyřeší. Když se ale rozčílí nebo začne vypadat bezradně, Amálce je jasné, že situace je vážná. A to se jí pak žaludek sevře strachem.

Zazvoní telefon. Volá teta Lída, že už je na místě.

„My jsme taky na místě. Stojíme na místě. Nemůžu jet dál, protože je tady tak příšerná cesta, že bych si na autě utrhla tažný zařízení,” reptá máma.

Teta se podiví, kudy mamka s Madlou a Ami jedou. Ona prý přijela docela pohodlně. Až později se ukáže, že je navigace zavedla na nevyužívanou cestu.

Na místo, kde se mají setkat s Lídou, už to našťestí není daleko. Zdena to riskne a projede kamenitou polní cestou až do míst, kde mezi stromy stojí rozpadající se barabizna.

Na Amálku to zanedbané místo vůbec nepůsobí dobře. Dům vypadá opuštěně a za pobořenou zdí je vidět dvorek plný jakéhosi harampádí, skrz které prorůstá křoví.

Z malé červené Toyoty zaparkované opodál vystoupí teta Lída a jde jí naproti.

„Ahoj holky, to jste moc hodný, že jste přijely,“ spustí proud slov, jakmile mamka stáhne okénko. A hned svou typickou, neuvěřitelně rychlou mluvou pokračuje dál. „Zdeni, neboj se, já ti samozřejmě všechno zaplatím – cestu i ustájení kobylinky. Promiň, ale já jsem ji tady prostě nemohla nechat.“

Aniž by mamka stihla cokoliv říct, teta Lída jí v rychlosti odvyprává, jak na internetu viděla fotky vyhublé kobylinky. Lidé, kteří chodí okolo na procházky, ji tu fotí a nosí jí sem trochu jídla. S tím majitelem, co bydlí v tomhle rozbořeném baráku, prý ale nehne ani policie. Lidé z okolí na něj nadávají, že kobytku nekrmí a nechá ji stát v blátě, jemu je to ale jedno. Kůň prý není jeho, nechali ho u něj příbuzní, kteří zvíře nechťeli.

Mamka s Madlou vystoupí z auta, zato Amálka zůstane sedět v autě jako přikovaná. Mezerou mezi předními sedadly pozoruje, jak všechny tři ženy jdou ke dveřím té strašidelné barabizny. Zkoušejí zvonit, pak fukat na okna, dlouho ale nikdo nevychází.

Amálka sevře mezi prsty zip ledvinky. Je připravená, že jakmile se bude dít něco, co by pro mamku, Madlu nebo tetu Lídu znamenalo nebezpečí, vytáhne mobil a zavolá policii. Už si představuje, jak ze vrat barabizny vychází velký zarostlý chlap s puškou a jak ona hned na displeji vytáčí číslo... No jo, ale jaké? Jaké číslo je na policii? Pořád se jí plete záchranka, hasiči a policie. Pak si vzpomene, jak jí spolužák před časem říkal, že policie má na konci osmičku,

která vlastně vypadá jako pouta pro zločince. „Takže policie má číslo 158,“ oddechne si Amálka.

Vzápětí ale zjistí, že číslo na policii potřebovat nebude. Z domu vyjde muž, jenže spíš než jako nebezpečný rabiát vypadá jako docela neškodný starý pán. Ami neslyší, o čem si povídají, ale teta Lída mu něco podrobně vysvětluje a mává mu před očima nějakými papíry. Pán jen mžourá a vypadá, že by se raději šel prospat, než aby si tu povídal s ukecanou tetou Lídou. Po chvíli ale pokrčí rameny, vezme si od tety dokumenty a propisku a chvíli něco píše. Pak mávne rukou někam směrem za dům a mamka s Magdou a tetou Lídou nejistě vykročí tím směrem.

CESTA DOMŮ

Vyhublá a osamělá kobyłka smutně postává v ohradě. Kalnýma očima hledí do dálky a přeje si, aby se na polní cestě objevil někdo, kdo by jí přinesl alespoň jablko nebo mrkev.

Při pomýšlení na jídlo skloní hlavu a zapátrá po trsu trávy. Ale marně. Malá ohrada, ve které tráví dny i noci, je od jejích kopyt tak vyšlapaná, že už tu neroste ani stéblo. Všude jen bláto, samé bláto. Má jím obalená kopyta a vůbec jí to nedělá dobře. Včera na něm dokonce uklouzla a upadla. Dlouho se pak těžce zvedala.

Co by jen dala za suché stání, voňavé seno, čerstvou vodu a taky za kamarády. Už tak dlouho je sama... Zdálo se jí, že je to strašně dávno, co ji láskyplně oslovovali jménem Kiara a kdy mohla s kamarády Bleskem a Loretou běhat po travnaté louce, užívat si pastvy, sluníčka a péče své paní. Jenže ta jednoho dne někam odjela a už se nevrátila. Brzy nato Loretu a Bleska odvedli pryč. Když za pár dní přijeli i pro Kiaru, těšila se, že jede za nimi. Jenže ji převezli na tohle opuštěné místo, kam za ní jen občas přišel starý pán. Zpočátku se o ni jakžtakž staral, postupem času však na ni zapomněl. Zůstala sama, hladová a zanedbaná.

Najednou kobyłka Kiara cosi zaslechne. Zastříhá ušima a snaží se zachytit, odkud přicházejí lidské hlasy. Na polní cestě totiž nikoho nevidí. Pak otočí hlavu za zvukem kroků. Od stavení, ze kterého dřív pán přinášel krmení, přicházejí tři ženy. Vypadají přátelsky. Chvilí se na Kiaru dívají zpovzdálí a potom laskavými slovy a pomlaskáváním lákají kobyłku k sobě.

Kiara neváhá a jde se seznámit s vítanou návštěvou. Má radost, že za ní zase někdo přišel. Do nozder dychtivě nasává jejich vůni a zjišťuje, jestli jí nesou něco na zub. V rukou nic nemají, ale pohlazení, které ucítí na šíji, pro ni najednou znamená víc než otýpka sena. Vždycky měla ráda lidi a kontakt s nimi jí tolik chyběl!

„Čekala jsem problémovou kobylu a ona je takhle klidná a přátelská,“ pronese Zdena s úlevou.

„Je úžasná,“ usmívá se Madla. „Sice vypadá hrozně, ale my ji vrátíme do formy. Vid', holka?“

„Snad zůstane klidná, až jí budeme chtít nasadit ohlávku a zavést ji do přepravníku,“ uvažuje Lída.

Kiara slovům nerozumí, cítí ale, že pro ni ženy něco chystají. Najednou je jí tak zvláštně... Naplňuje ji očekávání. Něco se bude dít!

Zdena přinese z auta ohlávku a vodítko – předměty, které Kiara z dřívějška zná. Už tuší, že půjde na procházku. Konečně! Konečně vyjde z téhle malé, rozblácené ohrady.

„No jo, jenže dovnitř se nedostaneme...“ zabručí Madla, když zjistí, že vrátka jsou zavřená na řetěz.

„Tak já skočím pro pána, aby nám pomohl,“ navrhone Lída, která nikdy v ničem nevidí problém.

„Ten už ti znova neotevře,“ mávne rukou Zdena. „Viděla jsi, že je opilý, sotva se držel na nohou. Je zázrak, že jsme se na něj vůbec dobouchaly.“

„Nikoho ani volat nemusíme!“ prohlásí vítězoslavně Madla. Zatahla za uvolněný konec prozevělého řetězu a najednou ho celý drží nad hlavou. „Byl tam jen tak halabala obmotaný.“

Zdena nechápavě vrtí hlavou. „V tom případě se divím, že na to za celou dobu nikdo nepřišel a kobyly neodvedl.“

Jakmile se vrátka do ohrady otevřou, Kiara jde ochotně k nim. Jen ať už ji konečně vyvedou! Nechce tu být ani o minutu déle.

Zdena s konejšivými slovy přistupuje ke Kiaře. Klisna je stále klidná, a tak jí pomalu přehodí vodítko kolem krku. Ani to ji nezneklidní. Zdena se postaví k jejímu levému boku a začne jí nasazovat ohlávku.

„Ty jsi šikovná holka!“ chválí Zdena Kiaru a má radost, že s ní zatím nejsou žádné problémy.

Pomaličku vyjdou z ohrady. Kobylka má trochu nejistý krok. Není se čemu divit. Je vyhladovělá a slabá, navíc dlouho stála na kluzkém blátě. Sotva vyjdou na cestu, neubrání se pokušení a skloní hlavu k trsům zelené trávy. Zdena ji přemlouvá, ať ještě chvíli vydrží – však zanedlouho už bude ve svém novém domově a bude mít hostinu jako královna.

Amálka toho začíná mít tak akorát dost. Sedí v autě skoro dvacet minut a pořád se nic neděje. Jen před chvílí přiběhla mamka pro ohlávku a vodítko. Když se jí Ami ptala, jak to vypadá, řekla jen: „V pohodě. Zůstaň v autě.“

Co to jako znamená „v pohodě“? Že kůň sice není divoch, ale ona přesto musí sedět v autě? Měla radši zůstat doma. Tady ji stejně nikdo nepotřebuje. Přitom by jim určitě mohla nějak pomoci. Třeba tu ohlávku by mámě donesla. Jenže to by ji pořád nesměli všichni mít za malou, neschopnou holku.

Ještě chvíli přemýšlí, co dělat. Nejradši by vylezla z auta a prostě šla za mámou. V představách se vidí, jak sebevědomě přichází k ohradě, ve které máma s Madlou marně nahánějí kobyly. Sotva však zvíře Ami zahlédne, zklidní se, pokorně skloní hlavu a přichází

přímo k ní. Ami slyší obdivná slova tety Lídy: „Teda, Amálko, ty jsi úplná zaříkávačka koní!“ A máma s Madlou uznávají, jak dobře udělaly, když ji vzaly s sebou. Už vědí, že byla chyba myslet si, že by jen překážela.

Ta představa je super, v Amálčině hlavě se však ozývá ještě jeden hlas – hlásek poslušné holčičky, co slíbila, že se z auta nehne a nebude překážet. Kdyby to porušila, příště by jí máma jet nedovolila.

Příště. Jaký příště? křičí kdesi uvnitř první, odhodlaný hlas. Žádné příště nebude. Máma přece nezachraňuje týrané koně dvakrát do roka. Nejlepší příležitost je právě teď! Třeba mě tam vážně potřebují.

Ami se už už natahuje, aby otevřela dveře, když vtom na cestu vyjde Madla s Lídou a kus za nimi i máma s koněm na vodítku. Amálka se lekne, skoro jako kdyby byla přistižena při trestném činu. Rychle se stáhne zpátky a přikrčí se. Přes okénko si prohlíží klisnu. Je vyhublá, zabláčená, ale šrámy po bičování na kůži nemá. Má hnědou srst, černou hřívu a od nozder na čelo se jí táhne bílá lysinka.

Madla s Lídou otevírají přepravník. Zdena velkým obloukem vede klisnu k němu a sleduje její reakce. Kiara nevypadá nijak nervózně. Po očku si prohlíží okolí, ale poslušně následuje každý Zdenin pohyb.

Amálka už to nemůže vydržet a vystupuje z auta. U tohohle prostě chce být! Snad máma bude mít dost práce s kobyloou a nezažene ji zpátky do auta.

Zdena opravdu věnuje pozornost Kiaře, žádnou velkou práci s ní ale nemá. Všimne si, když Amálka vystoupí z auta, ale místo mateřského pokárání se na ni usměje.

Po chvíli klisnu vybědne, aby udělala krok na rampu. Kiara jen na okamžik skloní hlavu, prohlédne si terén, nasaje pachy do nozder a pak na rampu opatrně vstoupí. Netrvá dlouho a stojí v přepravníku.

Zdena se s úlevou rozesměje. „Čekala jsem všechno, ale tohle ne. Je skvělá!“ Zůstane stát v přepravníku s kobyolkou, hladí ji a chválí.

Teta Lída s Madlou mají taky radost, že všechno šlo jako po másle. „Její předchozí majitelé s ní určitě hodně pracovali a dobře se o ni starali,“ zhodnotí Lída.

„O to větší je škoda, že pak skončila tady,“ poznamená Madla.

Cestou domů Amálka stále nahlíží zadním okénkem auta do přepravníku a hlídá, jestli je kobyłka klidná. Kiara je ale v pohodě – její velké koňské srdce překypuje radostí, že se objevili hodní lidé a vezou ji daleko od její samoty. Dokonce i na hlad samým vzrušením zapomněla! Věří, že ji vezou na místo, kde bude opět šťastná. Ano, určitě je na cestě domů! Ať už je ten nový domov kdekoli...

KDYŽ SE PLNÍ PŘÁNÍ

Jonáš trochu těžkopádně vystupuje z auta. Dneska ho nohy poslouchají o něco hůř než obvykle. To je asi tím, jak je rozrušený.

Kdokoli se na Jonyho podívá, hned vidí, že jeho nohy nejsou úplně v pořádku. Jsou stočené koleny k sobě a lýtka a paty má naopak vytočené ven, ale špičky zase směřují k sobě. Jony má totiž nemoc zvanou dětská mozková obrna, kvůli které nohy hůř ovládá.

„Nezapomeň si tu batoh!“ zavolá na něj Marie od volantu, když vidí, jak se chystá zabouchnout dveře.

„A jó,“ uvědomí si Jonáš a natáhne se zpátky pro batoh. „Promiň, teto, já...“

„Prosím tě, vždyť je to maličkost. Neomlouvěj se pořád za všechno,“ přeruší ho Maruška a laskavě se usměje.

Klučina rozpačitě sklopí oči. No jo, přece ví, že tetu Maruška je hodná. Stejně jako byla jeho dočasná pěstounka – tetu Simona. Té taky nemusel všechno vysvětlovat, omlouvat se za každé škobrtnutí, za každou kapku, kterou nechtěně vyšplouchl z hrníčku, nebo lžící, co mu spadla na zem, když ho ruce nechtěly poslouchat. Doma to bylo jiné. Táta s mámou se na něj vždycky zlobili, že je nemešlo. A on se pak zlobil sám na sebe, že jim dělá jen samé starosti. Proto se jim pořád omlouval.

Dneska Jonáš začíná úplně nový život! Stěhuje se k tetě Marušce. Se svou mámou už totiž bydlet nebude – prý má velké problémy a nemůže se o něj starat. Sice mu slíbila, že až ty problémy vyřeší,

vezme si ho zpátky, Jonášovi je ale tak nějak líp s tetami, které poznal za dobu, co je v pěstounské péči. Jenom mu trochu vadilo, že u žádné z nich nebyl tak úplně doma. Bydlel

u nich jen na určitou dobu a pak se zase stěhoval k jiné. Potom se však skamarádili s Maruškou a ta mu slíbila, že od ní už se nebude muset nikam stěhovat.

Vyndávají s tetou jeho věci z kufru auta. Jonáš však batohům moc pozornosti nevěnuje. Rozhlíží se kolem sebe a hodnotí, jak se mu bude líbit v téhle vesničce schované mezi kopci. Nejvíc ho zajímá malý domek, co se krčí za bíle natřeným plotem. Patří tetě Marii a za chvíli se stane i jeho domovem. Nemůže se dočkat, až uvidí svůj pokojíček. Konečně bude mít místo jen pro sebe!

„Jony, pojď na stranu, jede auto,“ vytrhne ho ze snění tetin hlas.

Trochu sebou leknutím trhne, když si všimne, že v zamyšlení podešel od auta a stojí v silnici. Naštěstí to není frekventovaná městská silnice, ale venkovská cesta, po které projede nanejvýš jedno auto za půl hodiny. Vůz, který se k nim blíží, navíc jede pomalu, protože za sebou táhne velký přívěs. Jonáš natahuje krk, aby si ho prohlédl. Určitě je to karavan. Taky by si chtěl někdy zkusit bydlet v karavanu! Strávil by v něm klidně celé prázdniny někde u vody. Pořád lepší než být zavřený v paneláku, jako když ještě bydlel doma s rodiči a sourozenci.

Auto se přiblíží a Jony vidí, že to není karavan, co táhne.

„Kůň! Oni vezou koně!“ vykřikne nadšením, když na boku toho zvláštního přívěsu spatří obrázek koně. Jestli je kůň, opravdový živý kůň i uvnitř, ale nevidí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zvířecí pomocníci – Jonáš a léčivá kobylka Jitřenka.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.